

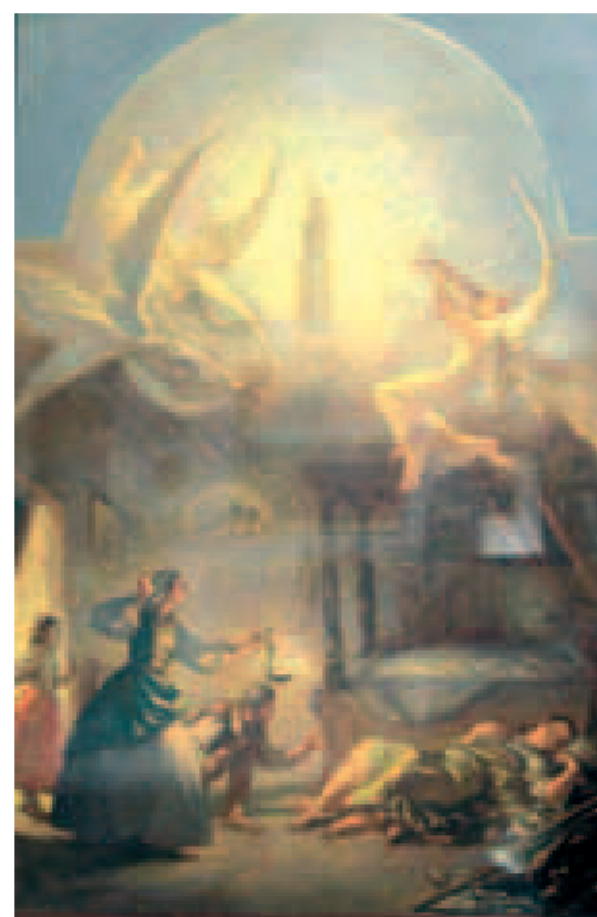
CALANDA

TÂY BAN NHA, 1640

Chàng thiếu niên Miguel-Juan Pellicer bị cưa chân sau một tai nạn. Lòng mộ đạo đã nuôi dưỡng anh qua việc sùng kính Thánh Thể và Đức Bà Pilar. Một phép lạ xảy đến với anh, và phép lạ này đã được Đức Tổng giám mục Zaragoza thừa nhận, cùng lập ra hồ sơ chuẩn nhận bởi Hội thánh. Ngài phán rất rõ ràng, “Miguel-Juan-Pellicer xứ Calanda đã được ban lại cho anh chân phải bị cưa vào những năm trước một cách kỳ diệu, và việc này không phải xảy ra tự nhiên, mà là một biến cố thần thiêng”.

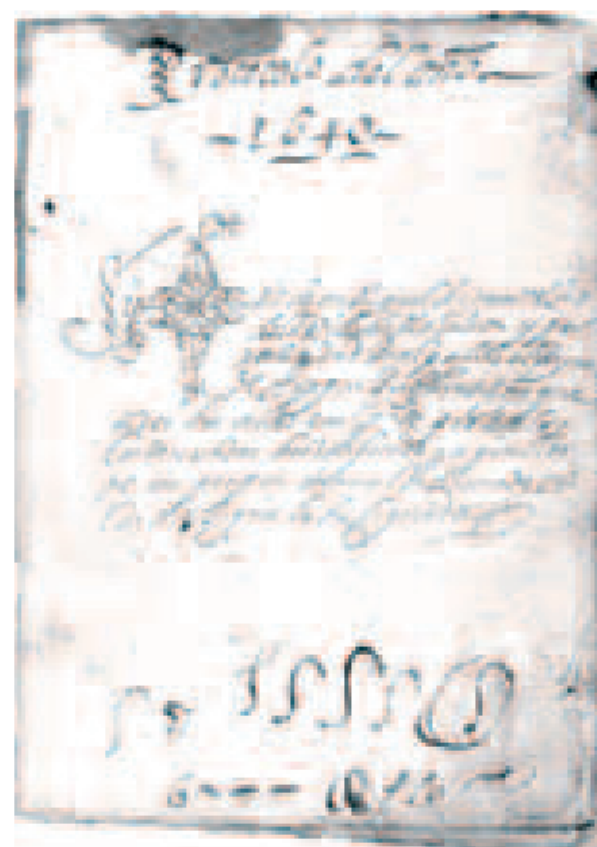
Đền thờ Đức Bà Pilar, Zaragoza

Tranh họa cổ điển tả Phép lạ Pilar, Zaragoza

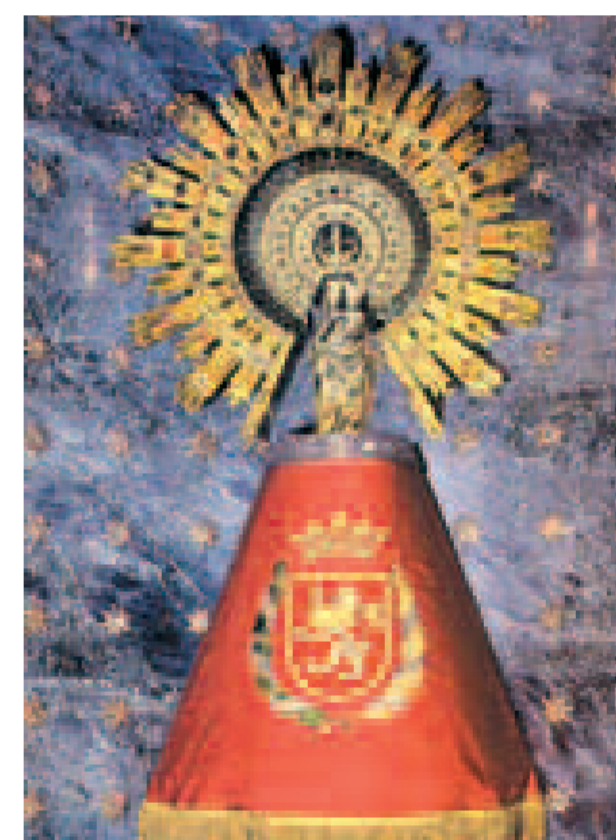
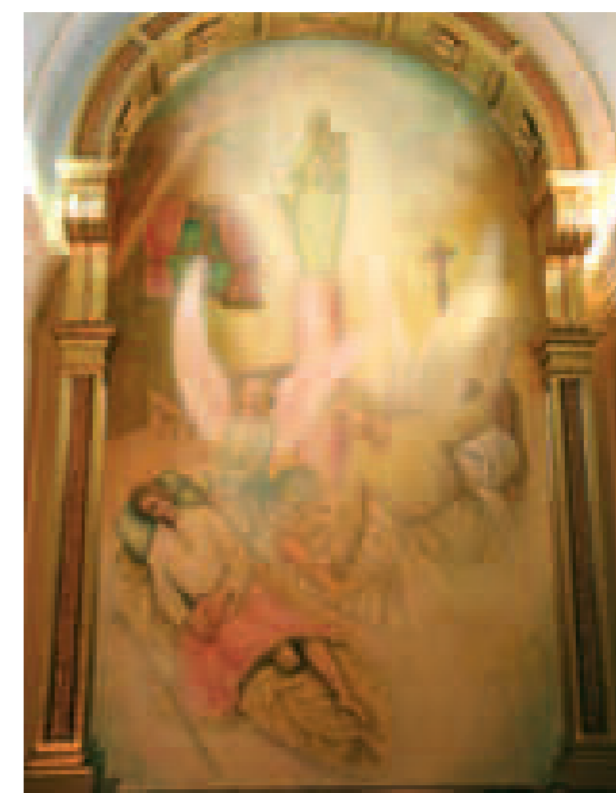
Đức Gioan Phaolô II bái thờ trước tượng Đức Bà Pilar, Zaragoza

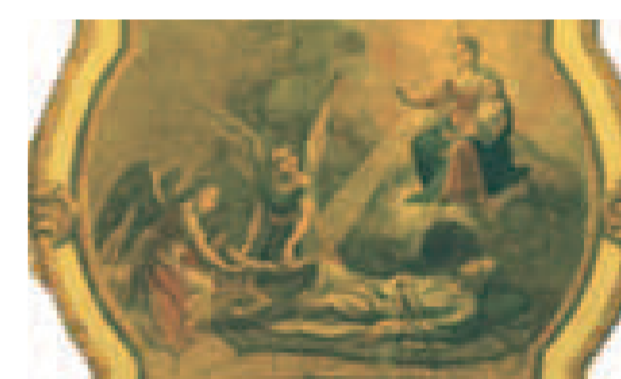
Hồ sơ đầu tiên do Miguel Andreu chứng thực ngày 2 tháng 4, 1640 về Phép lạ Calanda

Đức Giáo Hoàng Pi ô XII cầu nguyện trước tượng Đức Bà Pilar mà ngài được dâng tặng

Theo truyền thuyết, nhà nguyên đầu tiên của đền thánh được dựng lên do Thánh Giacôbê Cả vào năm 40, để kỷ niệm phép lạ “của” Đức Mẹ từ Jerusalem đến Zaragoza, để đổi đầu với vị Tông đồ đã hoàn toàn bị mù quáng vì những lời giảng tiêu cực của mình. “Pilar” thật ra ám chỉ đến Đức Bà, Đấng đã giúp thay thế khúc chân dưới và bàn chân của Miguel-Juan.

Miguel-Juan-Pellicer sanh năm 1617 trong một gia đình nông dân nghèo ở Calanda, ngôi làng cách Zaragoza độ 100 cây số. Khi lên 19 tuổi, anh làm mướn cho người chủ ở Castellon de la Plata. Một ngày kia lúc làm việc ngoài đồng, anh bị té dưới xe tải chứa đầy hạt thóc, bánh xe ngã đè lên làm anh bị gãy chân phải. Anh liền được chở đi nhà thương ở Valencia. Khi biết các y sĩ không cách nào chữa được cho mình, anh ra khỏi bệnh viện, vượt quãng 13 cây số đường, để cầu xin Đức Mẹ Pilar giúp anh. Anh tựa vào nạng khắp khễnh đi, chống đỡ chiếc chân đã bị thương lại còn bị nhiễm trùng lên một miếng gỗ. Anh đến Zaragoza vào tháng 10 năm 1637, vừa đói lại vừa bị sốt. And cố lê đến Đền thờ Đức Bà Pilar để xưng tội và rước Lễ. Sau đó người ta gửi anh đến Y viện Hoàng gia Grace để dưỡng

bệnh. Sau khi các bác sĩ xem xét bắp thịt chân bị dập nát làm mạch máu bị cản trở, họ kết luận cách duy nhất để cứu anh là phải cưa chân ấy. Họ dùng cưa và dao giải phẫu cắt chân anh từ đầu gối trở đi, và dùng một miếng kim loại nung đỏ đốt cháy chỗ cưa. Một bác sĩ trẻ tên Kuan Lorenzo Garcia đem chôn khúc chân bị cưa trong nghĩa địa ở cạnh bệnh viện. Từ giây phút ấy, Miguel-Juan phải xin ăn để sống ở gần Đền thờ Đức Bà Pilar. Cứ mỗi sáng anh dự Thánh Lễ và cầu nguyện tha thiết trước Thánh Thể. Anh thường xoa lên chân cụt với dầu của cây đèn thấp trước Nhà Tạm. Sau khi lìa xa gia đình ba năm, anh quyết định về nhà, và được mọi người chào đón. Tháng 3 năm 1640, sau đêm trước Lễ Kính Đức Mẹ, Miguel-Juan cảm thấy một mối nên đến chỗ nghỉ mệt của anh, và như thường

lệ dùng dầu từ đèn Nhà Tạm xoa lên chỗ đau, trong Đền Thờ Đức Bà Madonna Pilar. Khi mẹ anh đến xem, bà thấy anh đang ngủ say, và bà còn thấy không phải một, mà là một cặp chân - đang ló ra khỏi tấm chăn. Miguel-Juan đã có lại khúc chân đã chôn ba năm về trước, theo lời của bác sĩ Garcia. Theo lời của những nhân chứng cho thủ tục chuẩn nhận do Hội Thánh, “Tuy cái chân hơi xanh xao, nhỏ hơn và chỉ toàn là bắp thịt, nhưng khúc chân ấy thật cứng cáp và giúp anh đi lại bình thường.”